

Vier vrijheid

Het is weer zo ver. De tijd van herinneren en vieren is er weer. Herinneren van de doden die tussen 1940 en 1945 vielen voor onze vrijheid en vieren dat we daadwerkelijk vrij zijn om te doen en te laten wat we willen. En weer laait de discussie op of we dat moeten blijven doen, want de generaties die het van ons over moeten nemen hebben die oorlog niet meer mee- gemaakt en zouden dan niet weten wat er herinnerd en gevierd moet worden. Typisch Nederlands en onzinnig. Kijk naar België, Frankrijk en Engeland, daar wordt de Eerste Wereldoorlog - ook wel de Grote Oorlog genoemd - nog ieder jaar herdacht, ook al zijn er geen overlevenden meer van. Maar de huidige generaties weten goed wat er toen allemaal gebeurd is, de verschrikkingen, de bommen en granaten, de zinloze aanvallen en verspilling van zoveel mensenlevens. In die landen, maar ook in Duitsland en Oostenrijk staat in iedere stad, dorp of negorij een monument ter herinnering aan die oorlog.

Het is een noodzaak dat wij blijven denken aan de dagen van onderdrukking, gewetensnood, honger en onvrijheid, zodat we de huidige vrijheid, met zijn gebreken en tekortkomingen, dankbaar aanvaarden en willen verdedigen en ook willen vieren. En de wil om onze vrijheid te verdedigen wordt toch al zwaar op de proef gesteld door de bezuinigingen op de krijgsmacht. Net of er geen bedreigingen van onze vrijheid meer bestaan.

Mijn vriendin, mevrouw P. te G., heeft een bijzondere tip om te herinneren. Wanneer u een dierbare verloren hebt en deze is gecremeerd, blijven de bloemen een beetje verweesd op een veldje in Middelburg achter tot ze verlept zijn. Maar u kunt ze ook naar de monumenten voor onze bevrijders op de Sloedam brengen en daar neerleggen als dank voor hun inzet en levensoffer of bij het monument in uw eigen woonplaats.

Laten we echter het vieren ook niet vergeten. Vieren dat we nog steeds vrij zijn, dat we de soms de raarste en verschrikkelijkste dingen mogen zeggen, zonder dat we daarvoor meteen worden opgepakt, berecht, veroordeeld en opgesloten. Kijk naar sommige landen in Oost Europa, in Azië en Afrika en in het Verre Oosten. Daar kunnen veel mensen hun mond niet opendoen en zeggen wat ze willen, want ze worden zo voor jaren opgesloten en vaak hun families ook.

Laten we niet alleen de doden en de verzetsstrijd herinneren, maar ook het begin van al die ellende, de tiende mei. Vreemd dat daar nauwelijks aandacht aan wordt besteed. De dag dat we als klein weerloos en naïef land werden overvallen door het Nazigeweld dat we vijf jaar hebben moeten verdragen. Herinneren met de vraag "hoe het zo ver kon komen. Dat we zo naïef waren om te denken dat het ons niet zou overkomen." En tot de slotsom komen dat onze vrijheid het alleszins waard is om te verdedigen in woord en daad. Om te stoppen met de afbraak van ons leger en het weer sterk te maken, zodat het, indien onverhoopt nodig, kan helpen onze vrijheid te verdedigen en bij rampen mensen te helpen in hun nood en zo hun leven te redden.

In de tweede helft van deze maand gaan we met onze afdeling naar Ieper en omgeving om daar meer te weten te komen over de "Grote Oorlog". Een mooie gelegenheid om daar op dat voormalige slagveld te herinneren dat je vrijheid altijd moet vieren. Een slagveld dat nog groter en erger was dan dat van de Tweede Wereldoorlog en waar nog iedere dag munitie en soms menselijke resten uit die jaren worden gevonden. Herdenken en vieren, niet vergeten!

Augustinus